

תפ"ח 26175/10/16 - מדינת ישראל נגד מחמוד מחאג'נה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 26175-10-16 מדינת ישראל נ' מחאג'נה (עציר)

לפני הרכב כבוד השופטים: רון שפירא, נשיא [אב"ד]
אברהם אליקים, סגן נשיא
תמר נאות פרי
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
מחמוד מחאג'נה (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד אביגדור פלדמן

הכרעת דין

השופט אברהם אליקים, סגן נשיא:

מבוא וטיב המחלוקת

1. ביום 29.9.2016 השתתפו הנאשם וחוסין רעד מחאג'נה ז"ל (להלן- המנוח) במסיבת חתונה שתחילתה בשעה 19:00 לערך. לאחר כשעתיים וחצי במהלכם רקדו הנוכחים, שלף הנאשם אקדח וירה לעבר המנוח מספר כדורים מטווח קצר וגרם למותו, שני חוגגים שעמדו בצמוד למנוח נפצעו מהירי.

בתגובה לכתב האישום (שהוגשה ביום 5.3.2017) טען הנאשם כי לפני האירוע קנה שני בקבוקי משקה אלכוהולי מסוג "גרייגוס" ושתה לפחות בקבוק וחצי בטרם החל האירוע "בעקבות כך כל אירועי האירוע נמחקו מזיכרונו".

באותו שלב הנאשם כפר בקיומו של סכסוך עם המנוח, כמו גם בטענה כי הגיע לאירוע מצויד באקדח או כי ירה במנוח.

מאחר והאירוע תועד במצלמות שונות מזוויות שונות, למרות כפירת הנאשם אין מחלוקת כי הנאשם הוא היורה

במנוח ובשני הנפגעים הנוספים.

לאחר שמיעת העדויות במהלך שש ישיבות, מיקד הנאשם בסיכומיו את גרסתו ולפיה הוא מודה כי הגיע לאירוע מצוייד באקדח טעון, הוא מודה כי ירה במנוח ובשני הנפגעים הנוספים, הוא גם מודה כי שתייתו מרצון לא מקנה לו הגנה לביצוע עבירות בנשק, עבירה של הריגת המנוח ועבירה של פציעת שני הנפגעים.

2. המחלוקת היחידה הטעונה הכרעה היא באשר לשאלת הגנת השכרות החלקית כהגדרתה בסעיף 34ט(ה) **לחוק העונשין התשל"ז-1977** (להלן-החוק), דהיינו השאלה היא האם עקב סייג השכרות החלקית לא היה יכול הנאשם לגבש יסוד נפשי של כוונה תחילה לרצוח את המנוח.

עוד חשוב לציין כי הנאשם נמלט מהמקום בסמוך לשעה 21:50 והגיע לתחנת המשטרה למחרת היום בשעה 6:00 ובמהלך חקירתו הראשונה שהתקיימה סמוך לאחר מכן, בין השעות 8:12 ל-10:00 לערך, העלה הנאשם טענה שהיה שיכור. אין מחלוקת כי באותו שלב לא נערכה לנאשם בדיקת נשיפה או בדיקת דם לבחינת אחוז האלכוהול בדמו.

הנאשם טוען כי מדובר במחדל חקירה מהותי שגרם לו נזק ראייתי ובכך נמנעה ממנו האפשרות להוכיח כי בעת האירוע, כ-10 שעות לפני מעצרו, הוא היה שיכור.

לטעמו יש בכך כדי לעורר ספק ולהביא לזיכויו מעבירת הרצח ויש להסתפק בהרשעתו בהריגה ביחד עם ההרשעה ביתר העבירות.

כתב האישום

3. על פי כתב האישום מיוחסות לנאשם עבירות של רצח בכוונה תחילה, עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק, עבירות בנשק לפי סעיף 144 (א) רישא וסעיף 144(ב) רישא לחוק ושתי עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, עבירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק.

על פי עובדות כתב האישום הנאשם והמנוח הכירו זה את זה. המנוח היה הבעלים של בית קפה "סהר אליאלי". בתאריך 22.9.2016 פרץ ויכוח בין המנוח לבין הנאשם בשל סירוב המנוח להכניסו לבית הקפה.

בתאריך 29.9.2016 נערכה חתונתו של מוחמד מחאג'נה באולמי "אל ריף" באום אל פאחם, בין האורחים היו המנוח והנאשם, הנאשם הגיע עם אקדח טעון אותו הסתיר מתחת לבגדים. בסמוך לשעה 21:50 שלף הנאשם את האקדח וירה מטווח קצר מספר כדורים שגרמו למותו של המנוח. כתוצאה מהירי נפצעו שני אורחים נוספים שהשתתפו בחתונה, שאדי וחסן. מיד לאחר מכן עזב הנאשם את המקום לאחר שאחיו בילאל לקח ממנו את האקדח.

הנפשות הפועלות, העדים והמקומות הרלבנטיים.

על פי העדויות אירועי החתונה התחלקו לשלושה:

'תעלילה' - מסיבות מוסיקה שנערכו בבית החתן במהלך השבוע שלפני החתונה.

'חינה' - האירוע במהלכו נורו היריות (להלן-האירוע) שהתקיים ביום חמישי 29.9.2016 באולם אלריף.

'חתונה' - שנקבעה ליום שישי 30.9.2016.

4. המנוח, המכונה **אבו בראא**, היה בעליו של בית קפה "סהר אליאלי" שנמצא בשכונת ראס אלהיש באום אל פאחם. לגרסת המאשימה כשבוע לפני האירוע פרץ סכסוך בין הנאשם לבין המנוח בבית הקפה שלו.

הנאשם בתגובה לכתב האישום אישר קיומו של סכסוך אותו כינה "עימות בין המשפחות", לגרסתו הוא נכח במקום אך לא היה מעורב בסכסוך. עוד הוסיף כי העימות נפתר כבר באותו ערב. בבית הקפה נכח גם זיאד מחמוד מחאג'נה (להלן-זיאד), דודו של החתן.

החתן ששמו מוחמד מחאג'נה הוא בנו של ריאד מחאג'נה ואחיו של שאדי ריאד מחאג'נה (להלן-**שאדי**). שאדי לבש באירוע חולצה לבנה שעל שרוולה מספר 3 בולט.

סמוך לפני הירי התקרב שאדי אל המנוח מאחור ועקב כך הוא נפצע בבטנו מהירי.

חסן מאג'ד מחאג'נה (להלן-**חסן**) חיבק את המנוח שניות לפני הירי והוא נפצע בעכוזו.

5. הנאשם נקרא **מחמוד אבו נפיסה**, או מחמוד סאלח נפיסה, ויש לו שני אחים **בילאל וג'מאל**, הנאשם ובני משפחתו מתגוררים בשכונת מהאלי באום אל פאחם.

לפי עובדות כתב האישום, לאחר הירי בילאל לקח את האקדח מידו של הנאשם והורה לו לעזוב את המקום. לפי העדויות ג'מאל נפגש עם הנאשם בסביבות השעה 4:00 לפנות בוקר כשעתיים לפני הגעתו למשטרה.

הנאשם והחתן קרובי משפחה (ריאד אבי החתן ואביו של הנאשם בני דודים).

6. באירוע השתתף אחמד מחאג'נה המכונה מרדונה (להלן-**מרדונה**) שהוא חבר של הנאשם והוא נראה בסרטונים לוקח מהנאשם חפץ ואחר כך מחזיר אותו לנאשם (חפץ שהנאשם החזיק על המותן מתחת לחולצה, המיקום בו היה אקדחו).

7. מבין משתתפי האירוע העידו בנוסף לאבי החתן, שאדי וחסן עדים נוספים: זיאד, איאד מחאג'נה, מחמוד סלאמה מחאג'נה בן דודו של החתן, עבד אללטיף מחאג'נה ממשפחת החתן (להלן-**אללטיף**) וחסן חוסיין שצילם את האירוע.

עוד הובאו עדים לתיאור התנהגות הנאשם בשני פרקי זמן, לפני האירוע ולאחריו.

מאחר ולגרסת הנאשם ביום האירוע הוא ביקר בחנות "עמק המשקאות" בעפולה שם רכש בקבוקי וודקה, הובאו להעיד מטעם המאשימה בעלי החנות אלכסנדר ולאוניד דוידוף. מאחר והנאשם טען בחקירתו הראשית כי לאחר רכישת המשקאות הוא נסע למוסך של סעיד מחאג'נה שם שתה אלכוהול עם סעיד בנוכחות אנשים נוספים ביניהם טארק מאחג'נה, סעיד וטארק הובאו כעדי הגנה.

לגבי פרק הזמן שתחילתו מיד לאחר הירי, עת עזב הנאשם את המקום (בסמוך לשעה 21:50) ועד הגעתו לתחנת המשטרה (סמוך לשעה 6:00 בבוקר למחרת), הובאו מטעם המאשימה 4 עדים אשר פגשו את הנאשם או שוחחו עימו, וזאת בנוסף למחקרי תקשורת לפיהם תועדו מועדי שיחות טלפון שנעשו בין האנשים השונים.

חמשת העדים לגבי פרק זמן זה הם: אללטיף אשר פגש ושוחח עם הנאשם סמוך לאחר הירי ושלושה חברים של הנאשם עימם הוא יצר או ניסה ליצור קשר טלפוני לאחר האירוע: מרדונה, עלאם מחאמיד (להלן-**עלאם**) שהוא אחיינו של הנאשם ומוחמד איברהים שחאדה (להלן-**שחאדה**).

לתמיכה בטענות הנאשם העיד כעד מטעם ההגנה המומחה ד"ר דריו ורטניק (חוות דעתו נ/5) ובנוסף העידו מטעם המאשימה שוטרים וחוקרים.

כרונולוגיה- משעה 21:50 ביום 29.9.2016 ועד שעה 06:00 ביום 30.9.2016

8. הנאשם טען כי בשל שכרותו הוא אינו זוכר דבר משלב כלשהו עובר לירי ועד שהתעורר ביער בית ספר באום אל פאחם בסמוך לשעה 6 בבוקר.

מאחר ויש חשיבות להתנהגות הנאשם בפרק זמן זה כדי לבחון את היותו מודע למעשיו, ואת מהימנות טענתו בדבר איבוד הזיכרון, אסקור בתמציתיות את העובדות שהוכחו לגבי מעשי הנאשם בשלב זה.

מהעדויות השונות הוכח כי הנאשם עשה שימוש באותו ערב בטלפון נייד שמספרו

052-9923111, עלאם עשה שימוש בטלפון נייד שמספרו 052-6448283, שחאדה עשה שימוש במכשיר טלפון נייד שמספרו 052-3664844 ומרדונה עשה שימוש במכשיר טלפון נייד שמספרו 052-2860300. פרטי השיחות מופיעות על תקליטור ת/52. תדפיס של רשימת השיחות הרלבנטיות צורף כנספח לת/10, החקירה בה

הוטחו בנאשם שאלות בקשר לפרטי השיחות.

-בשעה 21:52 התקבלה הודעה במשל"ט של המשטרה על הירי באולם (ת/1). 15 שניות לאחר הירי נראה הנאשם עוזב את המקום, מיד לאחר שאחיו בילאל נאבק איתו כנראה כדי לקחת ממנו את האקדח.

-בשעה 22:08 הנאשם התקשר למרדונה שלא השיב לו.

-בשעה 22:15 עלאם התקשר לנאשם (לפי הודעת עלאם ת/65 קדמה לכך שיחה של הנאשם ממספר חסוי, בה הודיע לו כי הוא בדרך אליו).

-בשעה 22:16 הנאשם התקשר לעלאם.

-בשעה 22:22 הנאשם התקשר שוב לעלאם.

-בשעה 22:25 הנאשם התקשר מהטלפון של עלאם לשחאדה (ת/66). בעקבות השיחה נערכה פגישה בין הנאשם לשחאדה, במהלכה אמר לו הנאשם "יש בעיה באלריף" (ת/66 שורה 37).

-בשעה 22:34 הנאשם התקשר למרדונה, התנהלה שיחה במשך 3 דקות.

-בשעה 22:43 הנאשם התקשר שוב למרדונה.

-בשעה 22:43 ריאד אבי החתן דיווח למשל"ט (ת/1) שהנאשם מסתובב בשכונת אבו נופל.

-בסמוך לשעה זו אללטיף נסע ברכבו בשכונת אבו נופל וראה את הנאשם שהלך רגלית. הנאשם סימן לו לעצור, הוא נעצר ואז הנאשם תפס את ראשו עם ידיו ואמר "מה עשיתי", "הרסתי את החיים שלי". הנאשם השתמש במילה בערבית "אתעבט" לבטא דברים אלו.

-בשעה 22:59 הנאשם התקשר לעלאם.

-בשעה 23:02 הנאשם התקשר לעלאם.

-בשעה 23:04 הנאשם התקשר לעלאם.

-בשעה 23:06 הנאשם התקשר לעלאם.

-בשעה 23:08 עלאם התקשר לנאשם.

-בשעה 23:11 הנאשם התקשר לשחאדה ואמר לו שהוא יגיע אליו.

-בשעה 23:22 הנאשם התקשר למרדונה שלא ענה.

-בשעה 23:36 הנאשם התקשר שוב למרדונה שלא ענה גם הפעם.

-בשעה 23:42 הנאשם התקשר בשלישית למרדונה שהמשיך לא לענות.

-בשעה 23:56 הנאשם התקשר לעלאם.

-בשעה 23:57 הנאשם התקשר למרדונה שלא ענה.

-בשעה 00:45 הנאשם שלח מסרון לאדם בשם "חלילי", בו התייחס לאירוע וכך כתב הנאשם "לא בטעות, נורו שלושה, אחד מת במקום".

-בשעה 04:00 איאד שמע שיחה בין הנאשם לבין אחיו ג'מאל. הנאשם אמר לאחיו "שיגיד למשפחת אבו ראיד שיחנך את ילדיו", משפחת אבו ראיד היא משפחת המנוח.

-בשעה 06:01 הגיע הנאשם לתחנת המשטרה באום אל פאחם ואמר "אני החשוד ברצח, באתי להסגיר את עצמי" (ת/2).

סקרתי רק חלק מהשיחות, בסה"כ הנאשם ביצע או ניסה לבצע שמונה שיחות עם עלאם ושש שיחות עם מרדונה. כמות השיחות משעה 21:50 ועד חצות היא רבה מאוד, במשך כשעתיים, כ-34 שיחות/הודעות יוצאות או נכנסות וזאת בנוסף לשיחות אחרות שלא תועדו (כך למשל תיאר עלאם בהודעתו ת/65 כי סמוך לאחר הירי הנאשם התקשר אליו ממספר חסוי).

ניסיונות התקשורת של הנאשם עם שלושת חבריו, מרדונה, עלאם ושחאדה, עולים בבירור ממחקרי התקשורת (ת/52) ומהודעות שמסרו אותם עדים במשטרה.

עלאם, שחאדה ומרדונה לא התאמצו לסייע לבירור האמת במשפט, עלאם ושחאדה הובאו להעיד באמצעות צווי הבאה וזכרונם "אבד" במועד העדות בטענה כי היו שתויים בעת מסירת ההודעות. מרדונה שתק לכל אורך עדותו.

על פי התרשמותי הודעותיהם במשטרה משקפות את שהתרחש ועצם קיום השיחות נתמך במסמך אוביקטיבי, ניתוח מחקרי התקשורת.

על פי הודעת עלאם במשטרה (ת/65) שהוגשה מכוח סעיף 10א **לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971** (להלן-פקודת הראיות) הנאשם התקשר אליו והגיע לביתו וביקש את מספרו של שחאדה. עלאם קישר ביניהם ואז הסביר הנאשם כי הוא רוצה להגיע לדוד שלו עאמר וביקש לפגוש את שחאדה באותו מקום. עלאם נסע עם הנאשם לביתו של שחאדה ברכב של הנאשם שם הסתבר להם כי שחאדה לא בביתו והנאשם שוב דיבר איתו בטלפון, לגרסת עלאם הנאשם התנהג באותו זמן בצורה רגילה.

שחאדה תאר במשטרה את השיחות והמפגש עם הנאשם באותו לילה לאחר הירי, חשוב לציין כי בעת שנפגשו אמר לו הנאשם "יש בעיה באלריך" (ת/66 שורה 37), אמירה שאינה מתיישבת עם קו ההגנה של הנאשם בדבר חוסר מודעות למתרחש ואזכיר כי אלריך הוא אולם השמחות בו ירה הנאשם במנוח.

עוד חשוב להדגיש כי תוכן השיחה בין הנאשם לבין אחיו ג'מאל בשעה 04:00, אינו במחלוקת, הנושא עלה בחקירתו הראשית של העד איאד שהאזין לשיחה והסנגור בחר שלא לחקור אותו בחקירה הנגדית בשאלה זו.

דברי הנאשם לאחיו ג'מאל נאמרו בין השאר בתגובה לדרישת ג'מאל שהנאשם יסגיר את עצמו למשטרה, השיב הנאשם שיגיד למשפחת המנוח "שיחנך את ילדיו". זו לא תגובה של אדם שלא יודע מה התרחש אלא להיפך משתמע ממנה כי הוא יודע שהמנוח נפגע והוא מנסה לחפש הצדקה למעשיו בשל בעיות בחינוך שהיו למנוח במשפחתו.

למסקנות שיש להסיק מהאמור בפרק זה אתייחס בהמשך.

האם עומדת לנאשם הגנת השכרות החלקית לגבי עבירת הרצח.

המצב הנורמטיבי

9. מאחר והנאשם נכנס לטענתו במודע ומרצון למצב של שכרות, לא עומדת לו הגנת השכרות ככל שמדובר בעבירות התנהגות כגון: עבירות בנשק או עבירות הפציעה שביצע (ראו סעיפים 34ט(א) ו-34ט(ב) לחוק). לא במקרה כונתה ההגנה לגבי עבירות מסוג זה, "הגנה מדומה".

לא כך לגבי עבירת הרצח שמחייבת קיום יסוד נפשי של "כוונה תחילה" ובמקרה כזה במידה והנאשם היורה היה במצב של שכרות גם אם נכנס אליו מרצון, בכפוף לאי קיום החריג הקבוע בסעיף 34ט(ג), הוא יהנה מהגנה של שכרות חלקית שראוי היה לכנותה הגנה חלקית שתביא להרשעתו בהריגה במקום ברצח.

בטרם אתייחס למצב העובדתי חשוב להזכיר מהו "מצב של שכרות" כהגדרתו בסעיף 34ט(ד) לחוק:

"מצב של שכרות" - מצב שבו נמצא אדם בהשפעת חומר אלקהולי, ... ועקב כך הוא היה חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשה או להימנע מעשיית המעשה.

לכך מתווסף האמור בסעיף 34ט(ה) המקנה הגנה לנאשם ש"עקב שכרות חלקית לא היה מודע, בשעת מעשה, לפרט מפרטי העבירה".

סייג השכרות החלקית מחייב התקיימות שלושה תנאים מצטברים:

- היותו של הנאשם נתון תחת השפעת חומר אלכוהולי בעת ביצוע העבירה.
 - אי מודעותו של הנאשם לפרט מפרטי העבירה, כגון שהוא מחזיק באקדח.
 - קשר סיבתי בין צריכת החומר המשכר לבין אי מודעתו של הנאשם לפרט מפרטי העבירה.
- (ראו לענין זה ע"פ 6304/12 **ספרונב נגד מדינת ישראל** (26.1.2015) (להלן-ענין ספרונב)).

10. חשוב להבהיר כי הגנת השכרות על פי חוק העונשין מחייבת בחינת יכולת תפקוד ומודעות של הנאשם ולא בחינה כמותית של אחוז אלכוהול בדמו. להבדיל מדיני התעבורה, לגביהם בחר המחוקק להטיל אחריות פלילית על נהג "שיכור" בהתאם לריכוז כמותי מסוים בדמו (או באוויר שבראותיו). רמת האלכוהול בדם כפי שקבע המחוקק בדיני התעבורה יוצרת חזקה חלוטה של שכרות שאינה ניתנת לסתירה.

ראו לענין זה סעיף 64ב **לפקודת התעבורה [נוסח חדש]** שקובע מהי רמת האלכוהול בדם המגדירה מצב של שכרות, בלי קשר לאדם ספיציפי או לנסיבות ספיציפיות. השרירותיות בקביעה זו בולטת עוד יותר מהעובדה כי הרמה הנדרשת לקביעת מצב של שכרות שונה למשל בין נהג שגילו מתחת לגיל 24 לבין נהג מבוגר יותר (ראו רמות האלכוהול השונות הקבועות בתקנה 169 **לתקנות התעבורה התשכ"א-1961** ובסעיף 64ב(א3) לפקודת התעבורה).

במילים אחרות שני נהגים עם אותו אחוז אלכוהול בדם, לפי דיני התעבורה האחד ייחשב שיכור והשני פיכח. בדיני התעבורה לא ניתן להעלות טענת הגנה לפיה הנהג לא הושפע כלל מהמשקה המשכר או נהיגתו היתה תקינה למרות קיומו של אחוז האלכוהול בדמו.

שונה הדבר על פי סעיף 34ט לחוק, בו העדיף המחוקק את המבחן האיכותי הבוחן השפעת האלכוהול על תפקודו של הנאשם, תהא כמות האלכוהול בדמו אשר תהיה.

ראו לענין זה ע"פ 1153/15 **קסאי נגד מדינת ישראל** (6.10.2016):

"כדי לטעון להגנת השכרות החלקית, [...] יש להוכיח את השפעת השכרות על המערער [...] הפסיקה הציעה רשימה לא סגורה של מבחנים אשר בעזרתם ניתן לבחון את קיומה של השכרות החלקית [...] ביניהם: עדויות על שתיה מופרזת של אלכוהול; עדות מומחה על קיומה של רמת האלכוהול בדם; פעולות מורכבות שביצע הנאשם סמוך לעבירה; מידת ההסתברות של תוצאת העבירה; הצהרות שיצאו מפיו של הנאשם בעת ביצוע העבירה; מידת זכרונו של הנאשם את המעשה".

ראו ע"פ 8761/14 **בן יצחק נגד מדינת ישראל** (14.1.2016) בו נקבע כך:

"כי אין די בקביעה לפיה האלכוהול שנצרך השפיע על תפקודו של הנאשם כדי להגיע למסקנה כי קמה לו הגנת השכרות, אלא יש להראות "כי לחומר המשכר הייתה השפעה של ממש על תודעתו והבנתו או על יכולתו לשלוט במעשיו".

בע"פ 2454/02 **טיקמן נגד מדינת ישראל** (12.12.2005) (להלן-עניין טיקמן) הוגדר תנאי זה כך:

"לא די בקיומה של נסיבה לפיה בעת המעשה היה המבצע נתון תחת השפעתו של חומר משכר, ויש להוסיף ולהוכיח קיומו של קשר סיבתי בין צריכתו של חומר משכר זה לבין ההשפעה שנלוותה לו על הלך נפשו של המבצע, בעת ביצוע העבירה. מכאן, שאין זה מספיק "שאדם ילגום משקאות אלכוהוליים, אף אם מדובר בכמות חריגה, הואיל והדגש הוא לא על הכמות אלא על ההשפעה שהייתה לשתיה זו על הכרתו ותפקודו של נאשם בשעת מעשה".

חשוב להזכיר כי הנטל להוכחת מצב השכרות ולקיומם של התנאים הנדרשים לשם החלת סייג השכרות מוטל על הנאשם וזאת ברמה של ספק סביר.

עוד ראו קביעת בית המשפט העליון בע"פ 6812/16 **פלוני נגד מדינת ישראל** (30.7.2018) שאישר הרשעת נאשמים ברצח למרות טענתם כי עובר לרצח שתו משקאות אלכוהוליים.

המצב העובדתי

תנאי ראשון- היותו של הנאשם נתון תחת השפעת חומר אלכוהולי בעת ביצוע העבירה

11. הנאשם בתגובתו לכתב האישום טען כי לפני האירוע קנה שני בקבוק משקה אלכוהולי מסוג 'גרייגוס' "ושתה לפחות בקבוק וחצי בטרם החל אירוע החתונה". בהמשך הובהר כי תכולת כל בקבוק היא של ליטר, רכישת הבקבוקים הייתה בסמוך לשעה 16:00 ולאירוע החתונה הגיע הנאשם בסביבות השעה 19:00.

עוד בטרם אנתח את העדויות השונות בנושא אפנה לעדות מומחה ההגנה ד"ר ורטניק לפיה לו שתה הנאשם כמות שכזו בפרק זמן כה קצר, הוא היה מאבד את הכרתו או מגיע למצב של מוות. בכך למעשה מומחה ההגנה השמיט את הבסיס העובדתי לגרסת הנאשם.

הנאשם לא רק שלא יכול היה לשתות בקבוק וחצי של וודקה כטענתו ולהישאר בהכרה, אלא גם כמות קטנה בצורה משמעותית לא הייתה מאפשרת לו להגיע לאפשרות של ביצוע הירי שהוא עומד על רגליו כפי שנראה בתמונות, ראו תשובת מומחה ההגנה בחקירתו הנגדית:

"עו"ד ברנסון: האם זה נכון שאפילו חצי מזה, אפילו שלוש רבעי בקבוק היה

צריך להיות במצב של מחוסר הכרה?

ד"ר ורטניק: אני, זה, הטבלאות הן רשומות במסמך. מעל ל-300 פלוס

פלוס, 400 מיליגרם אחוז, זה נכון. זה מכניס את הבן אדם

לקומה, לחוסר הכרה ומוות".

(עמוד 11 שורה 4 לפרוטוקול ישיבת 25.2.2018).

די בשילוב של שתי טענות אלו כדי להבין כי לא ניתן לבסס מסקנות על דברי הנאשם בדבר כמות האלכוהול
עמוד 9

שצרך עובר לירי.

12. לנאשם היו גרסאות שונות וסותרות לעניין כמות השתייה, המקום בו שתה והאם שתה ביחד עם אחרים. גרסתו הראשונה שנמסרה מיד לאחר מעצרו (ת/5) הייתה כי שתה בקבוק וחצי של "ויסקי" מסוג גרייגוס (ת/5 שורה 59), לטענתו שתה "לבד" (שורה 61), השתייה הייתה "בכפר אצלנו" (שורה 63) והוא התחיל לשתות משעה 17:00 (שורה 104).

ביום 6.10.2016 במהלך ההובלה והצבעה שנועדה לאתר את חנות המשקאות (ת/11) נשאל הנאשם מה עשה אחרי רכישת המשקאות ותשובתו היתה כי אינו זוכר (עמוד 6 שורה 5 לת/11ב).

במועד מסירת הגרסה-6.10.2016 הנאשם לא היה שיכור ולכן ניתן היה לצפות שיזכור מה קרה שבוע לפני כן, בשעות אחר הצהריים שלפני האירוע, במידה והתכוון למסור גרסת אמת ולסייע למשטרה לבדוק טענותיו.

מפתיע היה לשמוע לראשונה, שנה לאחר מכן, בעדותו מיום 23.10.2017 כי התחבר זכרוננו והוא ידע לתאר בפרטי פרטים כי לאחר רכישת המשקאות בעפולה הוא נסע למוסך שם שתה אלכוהול עם ארבעה אנשים, שהוא זכר לנקוב בשמם.

משהסתבר כי הנאשם הביא רק שניים מתוך הארבעה להעיד ושגרסת כל אחד מהשניים שונה לחלוטין מגרסת האחר, מתעוררת תהייה האם הנאשם לא זכר ביום 6.10.2016 מה קרה אחרי רכישת הבקבוקים או שמא לא היה מפגש במוסך באותו יום.

לפי עדותו של הנאשם, כבר שיצא מחנות המשקאות הוא התחיל לשתות תוך כדי נסיעה (עמודים 175 ו-192 לפרוטוקול) ומעפולה נסע למוסך להמשיך לשתות.

הנאשם טען בחקירתו הראשית כי הוא שתה במוסך עם עוד ארבעה אנשים, בעל המוסך- סעיד אל מוחמד מחאג'נה, איעד איברהים חאלו מחאג'נה, סעיד מוסטאפה צ'נונו, וטארק צ'נונו (עמודים 175-176 לפרוטוקולים), בתשובה לשאלת הסנגור בחקירה הראשית הנאשם ציין כי כל הארבעה יהיו מוכנים להעיד בנושא (עמוד 176 לפרוטוקול שורה 5). בפועל הובאו רק שניים מתוכם להעיד, סעיד וטארק. לכל אחד מהם הייתה גרסה אחרת ועדותם לא תמכה בעדות הנאשם.

הנאשם טען כי הגיע עם רכבו למוסך, טארק טען שהנאשם הגיע עם רכב אחר (מזדה 3) והיה עימו שותפו-איאד.

סעיד בעל המוסך מסר לחוקר פרטי מטעמו של הנאשם (נ/6) גרסה שונה, לטענתו טארק לא היה בכלל

במקום, הנאשם היה אצלו לבד עם "4-3 בקבוקי וודקה" או 4 בקבוקים ולא 2 בקבוקים כגרסת הנאשם. הנאשם נכח במקום רק חצי שעה עד 15:30, בניגוד לגרסת הנאשם שטען כי החל לשתות בשעה 16:00-17:00, היה במוסך מספר שעות ונסע מהמוסך ישר לאולם האירועים לשם הגיע בשעה 19:00.

לא ניתן לבסס מימצא מוגדר כלשהו על ראיות ההגנה על מנת לדעת מה כמות האלכוהול ששתה הנאשם ומתי. גרסאות הנאשם, טארק וסעיד לא אמינות בעיניי ואניח כי מרוב רצון לסייע לנאשם הם לא דייקו בקשר לאמת.

13.שאלה נוספת שהתעוררה, האם הנאשם רכש ביום האירוע בחנות משקאות בעפולה שני בקבוקי וודקה כטענתו, עבורם שילם במזומן. שאלה נלווית עלתה מטיעוני הסנגור ולפיה השיהוי בבדיקת טענת הנאשם (רק ביום 6.10.2016 הגיעה המשטרה לחנות) מהווה מחדל חקירה שגרם לו נזק ראייתי.

לטענתו חלוף הזמן גרם לכך שלא יזכרו אותו בחנות המשקאות ולא ניתן לראותו במצלמות האבטחה שמתעדות את הנכנסים לחנות מאחר והן שומרות מידע רק למשך 5 ימים.

התשובה לשאלה מדוע לא נבדקה הרכישה בחנות המשקאות מיד עם מעצרו של הנאשם מצאת בגרסתו הראשונה של הנאשם (ת/5) בה לא הזכיר כלל את החנות בעפולה.

רק ביום 5.10.2016 בחקירתו השנייה (ת/8) סיפר הנאשם כי רכש את המשקאות בחנות בעפולה, מבלי שידע לנקוב בשמה. למחרת, ביום 6.10.2016 (ת/11), הוא נלקח להצביע על החנות ובחלוף 3 ימים לאחר שהוצאו צווי החיפוש המתאימים נחקרו שני הבעלים אלכסנדר דוידוף (בתאריך 9.10.2016) ואחיו ליאוניד (בתאריך 13.10.2016). בחקירתם הם לא הכירו את הנאשם וגם לא זיהו אותו על פי תמונה שהוצגה להם (ת/63, ת/64).

לו היה מספר הנאשם מיד לאחר מעצרו על רכישת המשקאות בחנות בעפולה ולא ביום 5.10.2016 (6 ימים לאחר הרכישה) ייתכן וניתן היה לראותו במצלמות האבטחה שמתעדות תיעוד משך 5 ימים בלבד, ואם לא היה כובש את גרסתו ניתן היה להגיע לחנות כבר ביום 30.9.2016, יום לאחר רכישת המשקאות לכאורה, כשזיכרונם של המוכרים רענן יותר.

אני מאמין לנאשם כי הוא קנה בחנות בעפולה שני בקבוקי וודקה מסוג גרייגוס והעובדה שלא זוהה על ידי המוכרים נובעת מהזמן שחלף ממועד הרכישה ומהיותו לקוח מזדמן.

14.אני מוכן להניח כי הנאשם, שרכש ביום האירוע שני בקבוקי וודקה, שתה כמות כלשהי של אלכוהול לפני תחילת האירוע, ואניח גם כי הוכח קיומו של התנאי הראשון, מבלי שניתן לקבוע מהי רמת האלכוהול שהייתה בדמו של הנאשם נכון למועד ביצוע היריות.

תנאי שני- אי מודעותו של הנאשם לפרט מפרטי העבירה.

15. לאחר ניתוח העדויות שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם היה מודע היטב למעשיו, לרבות לביצוע הירי המכוון כלפי המנוח באמצעות האקדח.

התנהגות הנאשם באולם השמחות במהלך שעתיים וחצי בהן נכח וצולם במקום לפני ביצוע העבירות, במהלך ביצוע העבירות ובמשך שש וחצי שעות אחרי ביצוען (עד השעה 4:00 לפנות בוקר, המועד בו יש תיעוד אחרון להתנהגותו), הראתה כי הוא פעל מדעת ושתיית האלכוהול לא גרמה לפגיעה ממשית ביכולתו להבין את מעשיו או שלא להיות מודע לפרטי העבירות שביצע.

16. חשוב להבהיר לעניין זה כי האירוע כולו היה מתועד במצלמות שונות מתחילתו ועד שלב היריות, כך שבמשך שעתיים וחצי, משעה 19:00 ועד לשעה 21:50 לערך, ניתן לראות את הנאשם מדי פעם בעדשות המצלמות.

לשם הנוחיות ריכזה המשטרה על גבי החסן נייד 4) (disk on key) קטעי סרטונים מהאירוע (ת/28), כל סרטון קיבל מספר מזהה (0001,0005,0006,0009).

סרטון שכונה 0001 נמשך כ-25 דקות, בחלקים ניכרים ממנו נראה היטב הנאשם כשהוא מתפקד בצורה מודעת. הוא הולך ורוקד בצורה רגילה והתנהלותו אינה שונה מהתנהלות יתר החוגגים, הוא לא נתקל בגופו באנשים, הוא עשה תנועות בידיים של שמחה כמו כל יתר החוגגים, שוחח עם אנשים, לחש על אוזנו של הזמר, נשא על כתפיו ילד צעיר (בנו של אחיין) מבלי להפילו, נראה שהוא מתמצא היטב במתרחש סביבו והוא חלק בלתי נפרד מהאירוע.

על פי התרשמותי מצפייה בסרטונים, הנאשם ידע היטב גם בשלב זה כי הוא מחזיק באקדח אותו בחר להסתיר מתחת לחולצתו עד ביצוע הירי. בשלב מסוים עובר לירי, נראה הנאשם יוצר אינטראקציה עם מרדונה בתנועות ידיים, לאחריה הוא העביר חפץ שהיה על מותניו מאחור מתחת חולצתו למרדונה וקבל אותו בחזרה לאחר מכן (לשם הנוחיות ראו ריכוז התמונות המתעדות פעולות אלו בדו"ח הצפייה ת/27 או בסרטון 0001 מדקה 06:45 ודקה 08:30).

הנאשם החליט לירות מיד לאחר שהזמר בירך באמצעות מערכת ההגברה את המנוח וקרא בשמו "אבו בראא היקר", הירי לא היה ירי ללא אבחנה אלא ירי שהיה מכוון לפגוע באדם ספציפי מתוך מאות נוכחים (בחתונה היו 550 משתתפים).

פעולת הירי הייתה פעולה מורכבת שדרשה מיומנות, הנאשם אישר בעדותו כי האקדח לא היה אקדח אוטומטי וכל ירייה חייבה לחיצה על ההדק (עמוד 205 לפרוטוקול), הנאשם ירה 8 כדורים לעברו של המנוח כדי לפגוע רק בו ועל פי העדויות הוא המשיך לירות במנוח גם לאחר שנפל על הרצפה, הירי היה מכוון וממוקד מאד.

(לענין המשך ירי במנוח גם לאחר שנפל על הרצפה ראו עדות מחמוד סלאמה (עמודים 26-27 לפרוטוקול) עדות איאד (עמוד 13 לפרוטוקול ישיבת 29.6.2017 שורה 24), הודעת מרדונה (ת/56 שורה 92) והודעת חסן (ת/68)).

[מצפיה בסרטון 0005 דקה 8:18 נראה מדוע נפגע שאדי, שניות לפני הירי הוא התקרב למנוח מאחורי גבו ולמעשה הציב עצמו בקו הירי. מצפיה בסרטון 0009 נראה מדוע נפגע חסן, בדקה 07:34 ניגש חסן למנוח וחיבק אותו בעקבות הברכה מפי הזמר ומיד לאחר מכן בוצע הירי לעבר המנוח, כך שחסן לא הספיק להתרחק].

לו לא היה הנאשם מודע למעשיו בשל שכרותו, מדוע לא נשאר במקום כמו מרבית משתתפי השמחה עד לאחר פינוי הנפגעים, הוא מתועד נמלט מהמקום תוך 15 שניות.

17. מידע נוסף ניתן לקבל מעדויות הנוכחים באירוע, אך אליו יש להתייחס בזהירות מאחר והוא נמסר לאחר האירוע ולאחר החוויה הקשה של כל אחד מהנוכחים שמצא עצמו בזירת רצח, ייתכן ויש מי מהאנשים שיתאים גרסתו בדיעבד כדי לפגוע בנאשם ולהיפך.

שאדי, איאד, מחמוד סלאמה, אללטיף וזיאד שהשתתפו באירוע תארו את התנהגות הנאשם כהתנהגות רגילה, דיברו איתו והוא דיבר רגיל, לדבריהם הוא לא התנהג כשיכור (שאדי עמודים 114-115 לפרוטוקול זו גם הייתה גרסתו באמרתיו במשטרה, נ/2, נ/4, איאד- עמוד 14 לפרוטוקול שורה 20, סלאמה- עמוד 25 שורה 25, אללטיף- עמוד 44-45, זיאד- ת/71 שורה 92).

חסן שנפצע באירוע מסר שתי גרסאות שונות, במשטרה אמר כי הנאשם נראה שיכור לפי התנהגותו, עניו היו אדומות ורקד לבד (ת/68 שורה 112), בעדותו חזר בו מהדברים וטען כי הנאשם התנהג רגיל והסביר כי במשטרה נאמר לו על ידי החוקר כי כשנתפס הנאשם נעשתה לו בדיקה ונמצא שהוא שיכור ולכן השיב שהוא נראה שיכור (עמוד 104 לפרוטוקול שורה 1 ושורה 23) (בדיקה לא נעשתה לנאשם והחוקר שחקר אותו לא אומת עם גרסתו).

מרדונה ושחאדה שני חבריו של הנאשם תמכו בטענת הנאשם כי היה שיכור, אך לא ניתן להאמין לגרסתם באופן בה היא נמסרה.

שחאדה חברו של הנאשם עמו יצר הנאשם קשר מיד לאחר הירי וגם נפגש עמו, אמר במשטרה כי במהלך האירוע שאל את הנאשם האם הוא שתוי והנאשם השיב בשלילה (ת/66 שורה 25), לעדותו בבית משפט לא אתן משקל בשל חוסר אמינותו, בחקירה הראשית השיב כי אינו זוכר דבר בתשובה לכל השאלות, בחקירה הנגדית תמך בגרסת הנאשם בטענה כי "היה מסטול" ובחקירה החוזרת שוב "איבד" את זכרונו.

מרדונה היה עד עוין במשפט, סרב להשיב לשאלות, במשטרה הוא אמר מצד אחד כי הנאשם היה שתוי (ת/56 שורה 53) מצד שני הוא הוסיף כי הנאשם דיבר רגיל ולא היה מטושטש (ת/56 א עמודים 38 ו-40), לאימרותיו לא אייחס משקל. אזכיר כי מרדונה נחשד בהעברת אקדח לנאשם עובר לירי ואימרותיו נאמר גם על רקע זה שהוא נחקר תחת אזהרה בחשד למעורבות ברצח.

18. בנוסף כפי שפרטתי לעיל נשמעו עדויות לגבי מעשיו ואמרותיו של הנאשם מהרגע שנמלט מזירת האירוע ועד שהסגיר עצמו למשטרה. למען הנוחיות אתאר במרוכז את הפעולות שביצע הנאשם מיד לאחר הירי שמבססות את מודעתו לעבירות שביצע.

תוך 15 שניות מהירי הנאשם ידע את הפסול במעשיו ונמלט מהמקום תוך שהוא נוהג ברכבו, לאחר מכן הוא העלים את הרכב ואת הנשק שלא נמצאו עד היום (אם היו בקבוקי וודקה ברכב כגרסתו גם הם הועלמו).

19. במהלך הלילה אמר הנאשם שלוש אמירות מפלילות:

לאללטיף אמר "מה עשיתי הרסתי את החיים שלי", לאחיו ג'מאל אמר "שיגיד למשפחת המנוח שיחנך את ילדיו" ולחלילי כתב מסרון ודיווח לו על שהתרחש כשלוש שעות לפני כן "לא בטעות, נורו שלושה, אחד מת במקום" (ת/50א).

כל אחת משלוש האמירות מהווה ראשית הודאה לפגיעה מכוונת ומחושבת במנוח- מדוע אביו של המנוח צריך לחנך את ילדיו, מדוע מסביר הנאשם לחלילי כי הירי היה "לא בטעות". על פי המסרון הוא ידע וזכר כי נורו שלושה, הוא ידע שאחד מהם "מת במקום" ומיותר לציין כי הנאשם היה מספיק מפוכח כדי להבין כדבריו לאללטיף כי "הרס" את חייו.

בשלוש האמירות שנאמרו בשעות 22:43, 00:45 ו-04:00 ביטא הנאשם הבנה מלאה למה שהתרחש בעת האירוע וניסיונו הלא אמין להסתתר מאחורי טענה של העדר זיכרון דווקא ממחיש את הבנתו כי עליו להרחיק עצמו מהפשעים שעשה.

התזזיתות של הנאשם שחיפש עזרה משלושת חבריו, מרדונה, עלאם ושחאדה באה לידי ביטוי ב-34 שיחות או ניסיון לשיחות תוך כשעתיים, פגישותיו עם עלאם ושחאדה (והתחמקות מרדונה מלענות לו) מחדדות אורה סוערת בה נמצא הנאשם המתיישבת עם שלוש האימרות המפלילות כאמור לעיל.

הנאשם פעל בשלב זה בצורה מודעת ומחושבת, הייתה לו תכנית מסוימת, הגעה לדודו עאמר, להיפגש שם עם שחאדה ולתאם הפגישה עם שחאדה בעזרת עלאם, תוך שהוא מנסה במקביל באובססיביות לדבר עם מרדונה.

שחאדה שנפגש עם הנאשם בלילה לאחר הירי שמע מפיו את האמירה "יש בעיה באלריף" (ת/66 שורה 37), אלריף הוא אולם השמחות ואמירה זו לא מתיישבת עם טענת חוסר מודעות או זכרון אלא כאימרת אדם שמבקש לקבל עזרה.

להמחשת רמת מודעתו של הנאשם למתרחש אפנה לתיאור הנסיעה של עלאם והנאשם לביתו של שחאדה כדי להיפגש עימו. כשהתקרבו לביתו של שחאדה הנאשם שהתנהג רגיל לדברי עלאם, זיהה שרכבו של שחאדה לא נמצא בחניה, עוד לפני שהגיעו לבית (ת/65 שורה 31 ו- 41 ות/74).

תמוה שהנאשם שטוען להעדר זיכרון טוטלי לכל מה שהתרחש באותו ערב, ידע בעדותו בחקירה הנגדית לטעון פוזיטיבית כי לא פגש את עלאם כלל באותו ערב (עמוד 213 לפרוטוקול שורה 4) וזכר לספר בחקירתו הראשונה במשטרה פרטים נקודתיים שאינם מתיישבים עם קו ההגנה שבחר. הוא זכר שראה באירוע את שאדי (ת/5 שורה 122) הוא זכר שלחץ את ידו של המנוח (שורה 167), הוא זכר לפרטי פרטים מה לבש באירוע, הוא זכר שנהג ברכב מאולם האירועים ואחר כך המשיך ברגל (שורה 184) ואפילו זכר באותה חקירה ראשונה כי שתה גם בזמן שהיה באולם (ת/5 שורה 216).

משקל נוסף יש לתת לאי הגעת הנאשם לביתו מיד לאחר האירוע. לאדם חסר מודעות למתרחש לא הייתה כל סיבה ללכת לישון ביער (הודעתו ת/5 שורה 137) במקום במיטתו.

זה השלב לבחון מהימנותו של הנאשם.

בעדותו בישיבת 23.10.2018 הנאשם לא עשה עליו רושם אמין, הוא התחמק ממתן תשובות ישירות לשאלות הנוקבות ולשאלות עובדתיות פשוטות בחר לענות "אני מאמין שכן" כאילו עדותו כרוכה באמונה או בניחוש.

חוסר אמינותו עולה גם מהשוואת תגובתו לכתב האישום לעומת גרסתו בסיכומים. בתגובתו לסעיף 4 לכתב האישום הכחיש הנאשם "כי הגיע לחתונה כשהוא מצוייד באקדח אותו הסתיר", בסוף ההליך בסיכומיו אישר כי הגיע עם אקדח טעון. כך גם לענין הירי, הוא כפר בירי בתחילת ההליך והודה בו בסופו.

לנאשם לא היו תשובות לשלוש אימרותיו המפלילות שאמר לאחר האירוע כפי שהוכחו.

בשעה 00:45 הנאשם כתב מסרון (ת/50א) מפליל לאדם בשם חלילי ואיני מאמין לו שאינו יודע מי הוא חלילי איתו התכתב, חלילי מופיע כאיש קשר בטלפון הנייד שלו ומסרון בתוכן כזה לא שולחים לאדם לא ידוע (ראו תשובת הנאשם בעמוד 211 לפרוטוקול).

לנאשם היו גם גרסאות שונות לגבי הדרך בה נחשף למעשה הירי. בחקירתו הראשית טען כי התעורר ביער, הלך לכביש ופגש "מישהו" שסיפר לו כי "ירית במישהו באולם חתונות" (עמוד 177 לפרוטוקול שורה 17), גרסה תמוהה כי מיד מתעוררת השאלה כיצד ידע להסיק מכך כי מדובר ברצח וברצח של המנוח.

בחקירתו הנגדית השתנו העובדות. לגרסתו, כשיצא מהיער נעצר לידו רכב ובו שלושה או ארבעה אנשים שאמרו לו "פצעת מישהו, הרגת מישהו" מבלי לנקוב בשם של הנפגעים משם ניגש הנאשם מיד למשטרה (עמוד 183 לפרוטוקול).

כשהוא הגיע למשטרה הוא אמר לשוטר שעמד בפתח "אני החשוד ברצח" (ת/2) ובחקירתו הראשונה סיפר כי הגיע למשטרה כי אומרים שהוא ירה במנוח (ת/5 שורה 155, ת/5 עמוד 21). שוב מתעוררת התהייה כיצד ידע הנאשם כי המנוח נפגע אם גרסתו נכונה ואותם אנשים לא נקבו בשמות הנפגעים וכיצד הבין שמדובר ברצח, כשגם מידע זה לא נמסר לגרסתו מפי אותם אלמונים.

בעדותו הנאשם לא עשה עליו רושם אמין, גרסת העדר הזיכרון אינה אמינה בעיני והיא לא מתיישבת עם אימרתיו מחוץ לבית המשפט ועם מחקרי התקשורת.

לכך מתווספת העובדה כי שלושה עדים מהותיים לא הובאו על ידי הנאשם כדי לתמוך בגרסתו ולתאר התנהגותו באותו פרק זמן של איבוד זיכרון לכאורה.

שני אחיו: בילאל שליווה את הנאשם בדרכו מהאולם ושוחח איתו מיד לאחר הירי, וג'מאל אותו פגש הנאשם בשעה 04:00 ושוחח איתו על משפחת המנוח, הם בוודאי יכלו לתאר את מצבו התודעתי של הנאשם ולהגיד האם לדעתם התנהג כשיכור.

עוד נעדרו מרשימת עדי ההגנה, עד/עדים איתם שוחח הנאשם מיד לאחר שהתעורר ביער אשר גילו לו לראשונה כגרסתו כי הוא ירה במנוח. מי כמוהם יכול לתאר האם הם סיפרו לו מידע חדש או שהוא כבר ידע על הירי כמתואר במסרון ששלח הנאשם כבר בשעה 00:45 "נורו שלושה, אחד מת במקום".

לגרסת הנאשם הוא התעורר ביער מבלי שידע מה ארע (ת/5 שורה 137), אך טבעי היה כי יחזור לביתו במקום זאת הוא הגיע למשטרה ואמר "אני החשוד ברצח".

הנאשם טען כי אינו מכיר את מי שחשף בפניו לאחר שהתעורר ביער את העובדה כי ירה במנוח, הייתכן כי הנאשם יסתמך על דברי אלמוני ויגיע מיד למשטרה מבלי שינסה לברר לפני כן עם מי מבני משפחתו שנכחו באירוע, האם הוא היה מעורב במעשה כה חמור (ראו הודעתו ת/5 שורה 153), ועדותו בחקירה הראשית:

"אפילו לא ניגשתי לאף אחד, לא לבית, לא, לא שום מקום, ישירות ניגשתי למשטרה והסגרתי את עצמי ביחד עם הבגדים שלי ויחד עם הכל והסגרתי את עצמי" (עמוד 178 לפרוטוקול שורה 18).

לאור כל האמור לעיל שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם היא מודע למעשיו בעת ביצוע הירי לרבות לשימוש באקדח והשגת המטרה באמצעות 8 היריות ולכן אציע לחברי לקבוע כי לא התקיים במקרה זה התנאי השני להגנת השכרות החלקית ומאחר ומדובר בתנאי אחד מתוך שלושה תנאים מצטברים, דין טענת הגנת השכרות החלקית להידחות.

האם היה מחדל חקירה בכך שלא נעשתה לנאשם בדיקת אלכוהול בדם מיד עם מעצרו

הנאשם הגיע ביום 30.9.2016 בשעה 06:01 לתחנת המשטרה באום אל פאחם ואמר "אני החשוד ברצח, באתי להסגיר את עצמי" (ת/2).

המשטרה תאמה לו ייצוג באמצעות סנגור תורן מהסנגוריה הציבורית אלא שהנאשם סרב וביקש כי תהיה פנייה למשפחתו שתדאג לו לסנגור פרטי.

משעה 06:38 החוקר ג'וני חליפה שוחח עם אחיו של הנאשם בניסיון לאתר עורך דין כבקשת הנאשם. עו"ד פרוחובניק מהסנגוריה הציבורית הגיע לתחנת המשטרה, אך הנאשם סרב לשוחח עמו ורצה עו"ד פרטי, ניסיונות שיחות עם אחיו של הנאשם נעשו גם בשעה 7:18 ובשעה 7:25, 8:00 ו-8:10 ושוב סרב הנאשם להתייעץ עם פרוחובניק (ת/6).

בשעה 8:12 החלה חקירתו הראשונה של הנאשם (ת/5) שנמשכה עד השעה 10:00, החקירה תועדה בווידיאו. מאמצים ליצירת קשר עם אחיו של הנאשם לאיתור עו"ד פרטי, נעשו גם במהלך אותה חקירה ראו (ת/7) והדבר בא לידי ביטוי בתיעוד החזותי לפיו במהלך החקירה נכנס ויוצא החוקר ג'וני ומעדכן את הנאשם בנושא הקשר עם בני משפחתו לשם מציאת עורך דין.

במשך כחצי שעה נוספת במהלך החקירה (ת/5) הנאשם סרב למסור גרסה כלשהי בטענה שהוא "רוצה עורך דין", ואז לראשונה מפיו כ-12 שעות לאחר האירוע הועלתה הטענה שהיה שיכור בעת האירוע והוא לא זוכר מה היה "כי הייתי שיכור" (ת/5 שורה 76).

שאלה נלווית היא האם במעמד אותה חקירה הראשונה נראה הנאשם שיכור, עובדה המצדיקה בדיקת דמו גם באותו שלב.

צפיתי בחקירה הראשונה ת/5 שנמשכת כמעט שעתיים, במהלכן נראה הנאשם עייף אבל הוא דיבר לעניין, הבין את המתרחש, ראו למשל התעקשותו שלא להיות מיוצג על ידי סנגור מהסנגוריה הציבורית (דקה 10:40 עמוד 3 לתמליל ת/5 ות/6, ת/7), או ראו כיצד הוא אומר מזיכרונו את מספר הטלפון הנייד של דודו על מנת שיאתר עבורו סנגור (דקה 16:50 עמוד 5 לתמליל ת/5) במהלך החקירה הוא ניהל דו-שיח עם החוקר על הדרוזים בישראל, וסרב למסור את שם המעסיק שלו (תמליל 5 עמוד 18), דוגמאות להתנהגות מודעת ורציונלית.

במהלך שעתיים של חקירה, הנאשם מתקשר עניינית עם החוקרים לעיתים הוא נראה עייף ומחזיק ראשו, אך חשוב לזכור כי הנאשם נמלט על נפשו מרגע האירוע שהתרחש בשעה 21:50 בערב שלפני מועד החקירה, הוא הסתובב במהלך הלילה במקומות שונים, נשמע משוחח עם אחיו בשעה 4:00 לפנות בוקר והגיע למשטרה בשעה 6:00, כך שעובדתית הוא ישן לכל היותר כשעתיים לפני אותה חקירה, עייפות שמצטברת ללחץ הטבעי של חשוד בביצוע רצח.

לצרכי השוואת התנהגותו בחקירה הראשונה, צפיתי בחקירה מיום 20.10.2016 (20 יום לאחר אותה חקירה ראשונית) (ת/10), חקירה שנמשכה שעה ו-9 דקות. התנהגותו של הנאשם, טון דבריו ודרך אמירת הדברים

באותה חקירה אינם שונים כלל מהתנהגותו בחקירה הראשונה (ת/5) ואין מחלוקת כי אחרי 20 יום במעצר הנאשם לא היה שיכור.

החוקר ואסים רבאח שניהל את החקירה הראשונה (ת/5) לא הריח אלכוהול מפי הנאשם, לדבריו הנאשם התנהג בצורה רגילה (עמוד 134 לפרוטוקול), זו גם הייתה הערכתו של ג'וני חליפה שנכנס ויצא מחדר החקירות.

החוקר שי פלג שאף הוא התרשם ממצבו של הנאשם הסביר כי לא ביקש לבצע לנאשם בדיקת אלכוהול בדמו בבוקרו של יום 30.9.2016, גם בשל הזמן הרב שחלף, כ-12 שעות עד הגעתו לחקירה, וגם בשל התרשמותו מהנאשם שלא נראה במצב של שכרות:

"הוא התנהג כרגיל, בהתחשב בנסיבות, זאת אומרת, הוא נראה עייף אחרי הלילה שמן הסתם הוא לא ישן בו, אבל מעבר לזה הייתה לו התנהגות, התנהלות רגילה, זאת אומרת מבחינת ההבנה שלו של מה שקורה. ... ההתרשמות הייתה שהוא מתנהג, יודע בדיוק מה קורה איתו ומה הוא רוצה מעצמו" (עמודים 166-167 לפרוטוקול).

הסנגור בסיכומיו הפנה לע"פ 10596/03 **בשירוב נגד מדינת ישראל** (4.6.2006). באותו מקרה זיכה בית המשפט העליון את המערער שהורשע ברצח, בשל מחדלי חקירה של המשטרה שנמנעה לחקור עד שעל פי העדויות והמידע המודיעיני ביצע את הרצח ובינתיים הוא נמלט לחו"ל, אלא שלא ניתן להתעלם מקביעת בית משפט כי מחדל חקירה זה היה משמעותי לאור העדויות המרכזיות בתיק שלא היו מהימנות ולא ניתן היה לבסס רק עליהן את ההרשעה, תוך שהוא קובע "אכן, מחדל חקירה אינו מוביל, מינה וביה, לזיכוי נאשם, והדבר צריך להיבחן על ידי בית המשפט לאור כלל הראיות שהונחו בפניו". עוד יצוין כי מטעונו המאשימה בערעור התברר כי גם לה נותר ספק לגבי ההרשעה ברצח והיא הציעה המרת ההרשעה בהריגה (ראו התייחסות השופט א' רובינשטיין ד(5) לחוות דעתו).

לטעמי המקרה שלפנינו שונה וכפי שצינתי איני מאמין לנאשם שהוא נכנס למצב של "התנתקות" תודעתית לפני שירה במנוח עד שהתעורר ביער סמוך לשעה 06:00.

ביום 3.10.2018 הפנה הסנגור בנושא זה לפסק דין נוסף, ע"פ 2840/17 **ניאזוב נגד מדינת ישראל** (4.9.2018), שם זוכה המערער על פי דעת הרוב בבית המשפט העליון בשל מחדלי חקירה בתיק אונס. באותו מקרה המתלוננת לא נשלחה ל"בדיקת חיים" ולא הוצא פלט שיחות ממכשיר הטלפון הנייד שלה, נושאים שהיו מצויים בליבת המחלוקת שבין הצדדים.

איני סבור כי ניתן ללמוד מנסיבות הספציפיות של אותו מקרה לענייננו ואזכיר כי כפי שקבע השופט סולברג באותו ענין (פסיקה 79) "לא כל פעולת חקירה שאפשר היה לעשותה ולא נעשתה, 'מחדל' יקרא לה".

בע"פ 6331/11 **אשתי נגד מדינת ישראל** (7.3.2013) התברר עניינו של מערער שהורשע ברצח למרות

טענתו כי שתי משקאות משכרים והשתמש בסמים עובר למקרה. בית המשפט העליון דחה טענתו למחדל חקירה בשל אי ביצוע בדיקת דם וכך נקבע:

"השוטרים חזו במערער וחקרו אותו, אולם לא עלו ממנו סימנים שהעידו על הצורך בבדיקה שכזו, לא מבחינת התנהגות, ולא אינדיקציה אחרת. גם המערער בעצמו לא טען כאמור כי נטל כדורים, אלא רק ארבעה ימים לאחר האירוע. צפיתי בתיעוד חקירתו הראשונה של המערער, דיבר לעניין, בפירוט, כלל וכלל לא נראה שיכור. לא היה ולו רמז, באמירה או בהתנהגות, למצב של שכרות. במצב דברים זה, המשטרה לא הייתה מחויבת לערוך את הבדיקה על סמך אמירותיו של העד הנ"ל בלבד".

סיכום עד עתה, הנאשם נמלט מהזירה למשך כ-10 שעות תוך שהוא מונע בכך אפשרות בדיקת מצב שכרות סמוך לביצוע העבירות או במילים אחרות תוך שהוא גורם בעצמו נזק ראייתי לבחינת טענת הגנתו ואחזור להערכתי כי הנאשם על פי התנהגותו ואמירותו במהלך אותן שעות שלאחר האירוע, היה מודע לכל מה שהתרחש או כדבריו "נורו שלושה, אחד מת במקום". הנאשם גם בחר מרצון שלא להביא לעדות מי מבני משפחתו עימם היה בקשר מיד לאחר האירוע-עם אחיו בילאל (ראו ת/49) ובשעה 4:00 לפנות בוקר עם אחיו ג'מאל שיכלו גם לתמוך בשאלה מהותית נוספת- האם שתי הנאשם משקאות אלכוהולים אחרי שברח מהאירוע.

מיותר לציין כי המועד הרלבנטי לצורך בחינת מצב שכרות הוא מועד ביצוע העבירה, נאשם שמגיע שיכור (ואין זה המקרה) לתחנת משטרה, 10 שעות לאחר ביצוע עבירה, לא היה בהכרח שיכור בעת ביצוע העבירה ועליו לשכנע כי לא שתי לאחר ביצוע העבירה.

הנאשם בחר לטעון כי אינו זוכר דבר מצד אחד (טענה שאינה שוללת המשך צריכת אלכוהול) ולא להביא עדים במחיצתם היה בפרק הזמן בו נעלם עד למעצרו מצד שני, ובכך הותיר הגנתו חסרת בסיס.

ראו לעניין זה ע"פ 6044/13 **אבו שוב נגד מדינת ישראל** (8.3.2015) "המערער נמלט ולא הסגיר עצמו למשטרה, ובכך מנע את האפשרות להעריך את מצב שכרותו".

לאור האמור לעיל, לא מצאתי כי נפל פגם בשיקול דעתם של החוקרים שבחרו שלא לבצע לנאשם בדיקת דם בשעה 10:00 בבוקר למחרת האירוע ואיני רואה בכך מחדל חקירה.

ראו לעניין זה ע"פ 1153/15 **קסאי נגד מדינת ישראל** (6.10.2016), באותו מקרה נדחה ערעורו של נאשם שהורשע ברצח ונדחתה טענתו להגנת שכרות חלקית למרות שלא נערכו לו בדיקות רמת אלכוהול בדם:

"על התביעה להציג בבית המשפט את הראיה הטובה ביותר שבנמצא ולא את הראיה הטובה ביותר שתיתכן. עם זאת, במקרים בהם המחדלים בחקירה פגעו פגיעה ממשית ביכולתו של הנאשם להוכיח את חפותו, יתכן שמחדלי החקירה יעמדו לזכותו. בחינה זו צריכה להיעשות

בשקילת מחדלי החקירה על רקע התשתית הראייתית הכללית שסיפקה התביעה". במקרה זה, איני סבור שהעובדה שלא נלקחה מהמערער דגימת דם לבדיקת רמת האלכוהול, פוגעת באופן ממשי בזכותו להוכיח את חפותו. זאת על רקע בחינת מכלול הראיות הקיימות בתיק"

לטעמי גם אם היה מדובר במחדל הוא לא מותיר ספק סביר באשר לאשמתו של הנאשם לאור הראיות האחרות.

ואשוב ואזכיר לא מדובר בעבירות תעבורה אשר מחייבות ידיעה לגבי אחוז האלכוהול בדם לצורך הוכחת החזקה החלטה הקבועה בפקודת התעבורה. ממצא לפיו בדמו של הנאשם נמצא חומר משכר, יהא ריכוזו אשר יהא, אינו מוביל בהכרח למסקנה כי הוא פעל במצב של שכרות. כפי שפרטתי לעיל התנהגותו המתועדת של הנאשם בזמן האירוע מראה כי לחומר המשכר שצרך לא הייתה השפעה של ממש על תודעתו והבנתו או על יכולתו לשלוט במעשיו.

אפנה לעניין דומה שהתברר בעניין טיקמן הנ"ל באותו מקרה הורשע הנאשם בעבירות של ניסיון לרצח למרות ששתה משקאות משכרים עובר לביצוע העבירות ומפיו נדף ריח של אלכוהול לאחר ביצוע הירי. לא נערכו לו בדיקות דם באותו מקרה ובית המשפט העליון (פיסקה 12) דחה את הערעור על ההרשעה.

הנאשם הביא כעד הגנה את המומחה ד"ר ורטניק. חוות דעתו (נ/5) ועדותו לא מועילות לגבי נושא זה.

לא צריך מומחה כדי לדעת שניתן למדוד אחוז אלכוהול בדם ולחשב קצב פריקתו בכבד. המומחה לא נפגש עם הנאשם, לא בדק אותו פיסיית ולא הסתמך על נתוניו האישיים, נתונים שידיעתם חיונית גם לפי גרסת המומחה ראו תשובתו (עמוד 5 לפרוטוקול ישיבת 25.2.2018):

"הש' שפירא: ..אם יש...שני אנשים שהם באותו משקל ופחות או יותר נקרא לזה גם מאותו מוצא, שייכים לאותה קבוצת אוכלוסייה, אחד רגיל שכל יום הוא שותה בקבוק של אלכוהול, והשני לא שותה אף פעם - ההשפעה של אותה כמות, שכל אחד מהם ייקח, תהיה זהה?
ד"ר ורטניק: כל אחד מהאנשים האלו מסלקים את האלכוהול בקצב שונה....שכן אדם שרגיל לשתות הוא מסלק יותר מהר, אז יהיה לו ריכוז בדם יותר נמוך. ובן אדם שלא רגיל לשתות, מסלק יותר איטי, אז בנקודת זמן שאתה בודק לו דם, אז בעצם הריכוז אלכוהול בדם, שונה. ואז בגלל זה, הסיבה שיהיו התנהגויות שונות".

הנאשם אישר בחקירתו הנגדית כי הוא נוהג לשתות הרבה (עמודים 185-186 לפרוטוקול) נתון שלא הובא לידיעת המומחה ואם הובא הוא התעלם ממנו.

המומחה לא עשה ולא יכול היה לעשות ניתוח לאחור בזמן כדי לחשב מה היה אחוז האלכוהול בדמו של הנאשם

בשעת הלחיצה על ההדק, מאחר והנאשם לא סיפק מידע עקבי וחיוני כגון מתי בדיוק צרך אלכוהול, באיזה כמות והאם צרך אלכוהול גם לאחר האירוע.

גם מתשובותיו של ד"ר ורטניק בחקירה הנגדית עלה כי מדובר בחוות דעת תיאורטית שאין בה מידע רלבנטי לשאלה שבמחלוקת שהיא השפעת רמת האלכוהול על המודעות של הנאשם במועד ביצוע העבירות, ראו תשובתו בעמוד 4 לפרוטוקול ישיבת 25.2.2018):

"הש' נאות-פרי: אבל אם מישו לא מהשורה ולא מהמוצע והוא רגיל לשתות הרבה יותר מהמוצע, אז זה משפיע?

ד"ר ורטניק: יש שני אספקטים שמתייחסים פה, בשאלה, מבחינת הקצב סילוק - כן, מבחינת ההשפעה - ההשפעה היא מאד, יש פיזור רחב של השפעות".

בחנית ההשפעה על המודעות אינה בתחום מומחיותו של ד"ר ורטניק. ראו לענין זה

ע"פ 10800/04 **רומנצקו נגד מדינת ישראל** (18.9.2006) (פסקאות 7 ו-31).

בענין ספרונוב הנ"ל הורשע הנאשם ברצח, הוא נעצר 5 שעות אחרי הרצח בעת מעצרו נדף מפיו ריח של אלכוהול ובצמוד אליו היה בקבוק משקה אלכוהולי. לא נערכה לו בדיקת אלכוהול בדם ולמרות זאת ערעורו נדחה.

לסיכום, הראיות שהציגה המאשימה מבססות מעל לספק סביר כי המערער היה מודע לטיב מעשיו ולפרטי העבירות.

לא שוכנעתי בקיומו של מחדל חקירה בשל העובדה כי לא נבדקה רמת האלכוהול בדמו של הנאשם לאחר מעצרו.

12 שעות חלפו ממועד האירוע במהלכן נעלם הנאשם ומנע אפשרות לבדיקתו והוא גם לא הביא עדויות לגבי מעשיו באותן שעות (האם המשיך לשתות למשל) או לגבי מצבו הנפשי והתודעתי למשל באמצעות עדויות שהיו בהישג ידו- למצער עדות שני אחיו בילאל וג'מאל ואזכיר את הכלל כי כאשר נמנע אדם מהבאת ראיה או עדות שיש בהם כדי לבסס את עמדתו, חזקה כי הראיה או העדות יתמכו בגרסה שמנגד וללא הסבר מניח את הדעת, יש בה כדי לשמש ראיה עצמאית לחובתו (ראו למשל ע"פ 6101/16 **עווד נגד מדינת ישראל** 28.6.2017).

האם היה לנאשם מניע לפגוע במנוח

20. אמנם מניע אינו מיסודות העבירה, אך אם ישאל השואל מדוע ירצה הנאשם לירות דווקא במנוח מתוך 550 משתתפי האירוע, התשובה לשאלה ניתנה מפי הנאשם בחקירתו הנגדית.

כשבוע לפני הרצח, התגלה סכסוך בבית הקפה של המנוח שכוונה על ידי הנאשם בתגובתו לכתב האישום "עימות בין המשפחות".

לגבי תוכנו של הסכסוך העידו עדים לא מעטים. חסן ושאדי שנפצעו באירוע נכחו גם בעימות בבית הקפה של המנוח (ראו הודעת חסן ת/68 או עדות שאדי מיום 5.7.2017 והודעותיו נ/1, נ/2) ומאחר והנושא אינו חשוב להכרעה במחלוקת מתייטר הצורך לנתח את העדויות.

חשוב לציין כי באותו ערב לאחר העימות בבית הקפה גילה הנאשם כי ירו על ביתו, הוא מצא "הרבה" "תרמילים על הרצפה" (בזמן שילדיו היו בבית) והוא התחיל לברר מי עשה זאת וכך השיב הנאשם בחקירתו הנגדית (עמוד 200 לפרוטוקול שורה 6):

"ש: אתה, כשהתקשרת לשאול אותו, או שהוא התקשר, על הירי, אתה חשדת שמדובר בחוסין שירה?

ת: את האמת שכן".

חוסין הוא המנוח. הנאשם חשד לדבריו כי המנוח ירה לעבר ביתו בזמן שילדיו של הנאשם בבית. בחלוף שבוע, לקראת השעה 21:50 במהלך האירוע כאשר הזמר בירך את המנוח, שלף הנאשם את אקדחו וירה בו למוות.

אפנה בעניין זה להלכה לפי הוכחת מניע מחזקת את משקלן של יתר העדויות המפלילות (ע"פ 6244/12 **סבעאנה נגד מדינת ישראל** (11.11.2015)).

כחלק מטענת הגנת השכרות החלקית, הסנגור טען כי התנהגות הנאשם, ירי במנוח בצורה גלויה מול מצלמות היא אינה התנהגות הגיונית אלא בבחינת "התאבדות". לצערנו כמעט מדי יום נרצחים אנשים ולא תמיד עקב התנהגות הנחשבת הגיונית ולא תמיד בצורה מתוככמת וללא עדי ראיה. הנאשם הוא היחידי שיודע מה היה המניע למעשיו האם דעתו בדבר העדר חינוך של המנוח, האם נקמה בעקבות פוטנציאל הפגיעה בעת הירי לעבר ילדיו של הנאשם, האם בעקבות פגיעה בכבודו של הנאשם או מעמדו שבוע לפני האירוע או מכל סיבה אחרת. העובדה כי הירי הוא לעיני המצלמות אינה מקנה לנאשם הגנה כל שהיא.

עבירת הרצח

21. לנאשם מיוחסת עבירת רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק, גרימה בכוונה תחילה למותו של אדם.

סעיף 301(א) קובע כי "יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי

שקדמה התגרות בתכופ למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו".

התקיימותו של היסוד העובדתי של עבירת הרצח אינו במחלוקת. בזמן שהזמר בירך את המנוח ואמר אבו בראא היקר, הגיע הנאשם במהירות עם אקדח שלוף וירה לכיוונו 8 יריות, מתוכן 6 כדורים חדרו לגופו של המנוח, ובנוסף נפגעו מהירי חסן ושאדי שהיו צמודים למנוח (מצלמה 0009 החל מדקה 7:00 ודו"ח צפיה ת/24-27).

המנוח נפגע משישה קליעים אשר חדרו למותן שמאל, לגב סמוך לבית השחי, לבית החזה, לבטן ולאמת ידו הימנית, על פי חוות דעתו של ד"ר חן קוגל מהמרכז הרפואי לרפואה משפטית (ת/18) מותו נגרם מאיבוד דם רב בשל קרע בותין שנוצר בעת חדירת קליע במותן שמאל ומעבר דרך הגב. בנוסף נמצאו נזקים בשל מעבר תעלות קליעים בחוט השדרה ועמוד השדרה הגבי ובאיברים פנימיים נוספים.

הוכח גם מעבר לספק סביר היסוד הנפשי הנדרש לשם גיבוש עבירת רצח שכולל שלושה מרכיבים מצטברים: הכנה, העדר קנטור והחלטה להמית.

הנאשם לא מעלה טענת קנטור-התגרות בתכופ למעשה, והוא מודה כי הגיע לאולם השמחות עם אקדח טעון אותו הסתיר מתחת לחולצתו (כפי שניתן לראות בתמונות האירוע), כך שמתקיים גם יסוד ההכנה.

[בחקירתו הנגדית העלה הנאשם לראשונה טענה כי הוא הגיע עם אקדח לאירוע כדי לירות באוויר (עמוד 197 לפרוטוקול שורה 30), גרסה לא אמינה בהתחשב בעובדה שהנאשם נכח באירוע במשך כשעתיים וחצי, הוא רקד ושחח אבל שהחליט לירות, הוא לא ירה באוויר אלא ירה במנוח].

לצורך הוכחת יסוד ההחלטה להמית יש להראות כי לנאשם הייתה כוונה לגרום להמתת המנוח בשני מישורים נפרדים. המישור הראשון, הוא המישור הרציונאלי, ועל-פיו יש להראות כי הנאשם צפה את האפשרות להתרחשותה של התוצאה הקטלנית. המישור השני, עניינו ביחסו האמוציונאלי של הנאשם לתוצאה, ובמסגרתו יש לבחון את חפצו של אותו נאשם בהתקיימותה של התוצאה הקטלנית (ע"פ 4523/14 חילי נ' מדינת ישראל (20.1.2016)).

לאור הקושי הטמון בהתחקות אחר נבכי נפשו של אדם, ניתן להיעזר ב"חזקת הכוונה", על-פיה אדם מתכוון, על דרך הכלל, לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו. כאשר בעבירת רצח עסקינן, גלומה בחזקת הכוונה ההנחה לפיה מי שגרם למותו של אדם על-ידי מעשה, אשר על-פי טיבו מכון לגרום לתוצאה קטלנית, גם נשא בליבו את הכוונה לגרום לתוצאה טבעית זו (ע"פ 1119/11 אבו סרחאן נ' מדינת ישראל (5.5.2015)).

מבחיני עזר שניתן להיעזר בהם לבחינת כוונתו של הנאשם להמית את קורבנו: אופן ביצוע ההמתה; האמצעי ששימש לשם ביצועה; מיקום הפגיעה בקורבן; ומספר הפגיעות בו.

הוכח מעבר לספק סביר כאמור לעיל כי הנאשם היה במצב תודעתי בו הוא יכול היה לחשוב ולהבין את תוצאות

מעשיו, ניתן ללמוד על כך מעדויות ארבעה עדים שראו אותו ממשיך לירות במנוח גם לאחר שהוא נפגע ונפל על הרצפה (מחמוד סלאמה (עמודים 26-27 לפרוטוקול), איאד (עמוד 13 לפרוטוקול ישיבת 29.6.2017 שורה 24), הודעת מרדונה ת/56 שורה 92, והודעת חסן ת/68).

חזקת הכוונה נתמכת משימוש באקדח שהוא נשק שסוגל להמית. באקדח שאינו אוטומטי ובעובדה כי כדי לירות 8 יריות, לחץ הנאשם 8 פעמים על ההדק. הירי היה מטווח קצר לפלג גופו העליון של המנוח והמשך ירי היה לאחר שהוא נפצע ושכב על הרצפה, ירי שממחיש את כוונת הקטילה.

גם התנהגותו של הנאשם לאחר המעשה מלמדת על כוונותיו, תוך 15 שניות הוא נמלט מהמקום וכפי שצוין לעיל, הוא אמר סמוך לאחר מכן לאללטיף "הרסתי את חיי" וכתב לחלילי "לא בטעות, נורו שלושה, אחד מת במקום" (ת/50א).

לאור כל האמור לעיל אציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירת רצח בכוונה תחילה עבירה לפי סעיף סעיף 300(א)(2) לחוק.

העבירות האחרות

22. הנאשם בסיכומיו הודה בביצוע שלושת העבירות הנוספות.

עבירות בנשק, לפי סעיפים 144(א) רישא ו-144(ב) רישא לחוק העונשין, הנאשם החזיק באקדח, גם לפי הודעתו המאוחרת וגם לפי תמונות האירוע והוא נשא אותו אל אולם השמחות וממנו (לפי עדות הנאשם הוא הסתובב עם האקדח מבוקרו של אותו יום).

הנאשם בסיכומיו הודה בפציעת שאדי וחסן, שתי עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, עבירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק, הנסיבות המחמירות נובעות מנשיאת האקדח והשימוש בו לצורכי הפציעה.

כתוצאה מהירי נפצעו שאדי וחסן (פציעת שאדי מתועדת בת/28 סרטון 0005).

לשאדי חדר קליע לדופן הבטן הוא אושפז למשך יומיים (ת/20) לחסן נגרמו פצעי ירי בעכוז ואף אושפז ליומיים (ת/19) (הודעותיו הוגשו בהסכמה ת/68, ת/69).

פגיעות אלו עונות על הגדרת "פצע" כהגדרתו בסעיף 34כד לחוק.

סיכום

23. הנאשם לא עורר ספק סביר בדבר מודעותו למעשיו ומודעותו לכל פרט מפרטי עבירת הרצח. התנהגותו של הנאשם בעת ביצוע המעשים כפי שהיא מתועדת בסרטוני האירוע, ואימרתיו בשעות הסמוכות לאחר מכן, אינן מתיישבות עם טענתו כי היה במצב של שכרות (חלקית או מלאה).

לא מצאתי כי נפגעה זכותו של הנאשם להליך הוגן וכי אי ביצוע בדיקת אחוז האלכוהול בדם, 12 שעות לאחר הרצח, צריכה להשפיע על המסקנה העולה מחומר הראיות לפיה הנאשם היה מודע היטב לכל פרט מהפרטים המרכיבים את עבירת הרצח, וביצע את המעשה בהיותו מודע למעשיו.

לאור כל האמור לעיל אציע לחבריי לקבוע כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום עבירה של רצח בכוונה תחילה, עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין התשל"ז-1977, עבירות בנשק לפי סעיף 144 (א) רישא ו-סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין ושתי עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, עבירת לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין.

**אברהם אליקים, סגן
נשיא**

השופט רון שפירא, נשיא [אב"ד]:

אני מסכים.

המחלוקת שהובאה בפנינו הייתה מצומצמת. לא הייתה מחלוקת על עצם ביצוע המעשה ותוצאותיו אלא רק בנוגע ליסוד הנפשי, כאשר הנאשם טען טענת שכרות. אני מסכים עם חברי שטענה זו אינה מתיישבת עם הראיות שבפנינו. עוד סבור אני כי זכויותיו של הנאשם לא נפגעו בשלבי החקירה, באופן שפגע בהגנתו.

בהתאם, אני מצטרף לתוצאה אליה הגיע חברי, כמפורט בפסק דינו, ולנימוקיו.

ר. שפירא, נשיא

השופטת תמר נאות פרי:

אני מסכימה לניתוח הראיות ולמסקנות המתחייבות, כפי שפורטו על ידי חברי, סגן הנשיא השופט אליקים. מצבור של ראיות אובייקטיביות מסוגים שונים הביא אף אותי לכלל דעה שלא נותר ספק בליבי בדבר מצבו התודעתי של הנאשם ולא אוכל לקבל את טענת ההגנה החלקית שהועלתה מטעמו.

תמר נאות פרי, שופטת

אשר על כן, הוחלט פה אחד להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין התשל"ז-1977, עבירות בנשק לפי סעיף 144 (א) רישא ו-סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין ושתי עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, עבירת לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין.

יקבע מועד לטיעון לעונש לאחר שנשמע את עמדת ב"כ הצדדים, ובקשות ככל שיועלו על ידם.

ניתנה היום, ב' חשוון תשע"ט, 11 אוקטובר 2018, במעמד באי כח הצדדים והנאשם.

תמר נאות פרי, שופטת

**אברהם אליקים, סגן
נשיא**

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**